

Arrest

nr. 68 679 van 18 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 7 maart 2005 het Rijk binnen. Hij was in het bezit van een paspoort en een visum type D.

1.2. Op 31 maart 2005 diende verzoeker, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag tot vestiging in en werd hij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

1.3. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 5 augustus 2005 de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing, die hem op 11 augustus 2005 ter kennis werd gebracht, een beroep in.

1.4. De Raad verwierp bij arrest van 25 februari 2008 met nummer 7800 het door verzoeker ingestelde beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 5 augustus 2005.

1.5. Via een op 15 december 2009 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 14 september 2010 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.7. Bij arrest nummer 54 704 van 21 januari 2011 vernietigde de Raad de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 september 2010.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 16 februari 2011 een nieuwe beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, die verzoeker op 19 juli 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door :

*[Y., K.] [...]
nationaliteit: Turkije
[...]*

in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Betrokkene voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 07.03.2005 in België aankwam. Hij was in het bezit van een visum type D met als geldigheid van 05.03.2005 tot 04.06.2005. Dit is een te kort verblijf om op dit criterium aanspraak te kunnen maken.

Qua verblijfsduur komt betrokkene in aanmerking voor 2.8B van de vernietigde instructies d.d. 19.07.2009 daar hij reeds sinds 07.03.2005 in België verblijft. Betrokkene legt een contract voor van de firma Parts Express N.V., opgesteld op 08.09.2006. Om voor criterium 2.8B in aanmerking te komen, dient betrokkene echter een modelarbeidscontract voor te leggen bij de aanvraag of actualisatie die werd ingediend tijdens de periode van 15 september tot 15 december 2009. In het vademecum dat werd opgesteld ter verduidelijking van de vernietigde instructies wordt immers het volgende gesteld: "Onder 'in aanmerking kan worden genomen op basis van punt 2.8B' moet worden verstaan, de aanvraag: die ingediend werd tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 en die alle nodige documenten bevat, waaronder de kopie van het behoorlijk ingevuld model-arbeidscontract zoals hierboven bedoeld (...)". Ook in het K.B. van 07.10.2009 wordt herhaald dat om in aanmerking te kunnen komen voor punt 2.8B van de instructies een model-arbeidscontract dient voorgelegd te worden: "(...) één of meerdere arbeidsovereenkomsten, opgesteld volgens het model als bijlage gevoegd bij dit besluit (...)".

Betrokkene had drie maanden de tijd om zich in orde te stellen met deze instructies, doch heeft nagelaten dit te doen. Bijgevolg kan het arbeidscontract van betrokkene niet weerhouden worden voor punt 2.8B aangezien het niet om een model-arbeidscontract gaat.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was (betrokkene toont dit aan op basis van een loonfiches voor maart 2008 en augustus 2009), vormt evenmin een grond voor regularisatie aangezien de loonfiches die betrokkene voorlegt enkel zijn tewerkstelling gedurende slechts 2 maanden aantoonst en betrokkene bijgevolg niet aantoonst dat hij recent tewerkgesteld is bij een bepaalde werkgever, hetzij voor minstens één jaar, hetzij voor onbepaalde duur en dit aan een inkomen dat minimaal voorziet in een loon equivalent aan het minimumloon.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die aan de hand van een arbeidsovereenkomst, loonfiches en een certificaat heftruckbestuurder van de VDAB), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. De elementen met betrekking tot zijn lokale verankering kunnen bijgevolg niet in betrokkene zijn voordeel weerhouden worden.

Verder toont betrokkene niet aan dat hij zich in een andere prangende humanitaire situatie bevindt zoals bedoeld in de vernietigde instructies van 19.07.2009.

Betrokkene haalt aan dat hij een relatie onderhoudt met mevrouw [G. A.] ([...] – in Rijksregister ingeschreven als [A. A.]), die op legale wijze in België verblijft. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter een geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 § 1 eerste lid 5° van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Betrokkene toont niet aan dat hij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Bijgevolg kan dit element geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Wat het gegeven betreft dat hij 2 kinderen zou hebben in België, verzoeker legt geen erkenningsakte voor van deze kinderen en aldus is de afstamming niet bewezen."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker eveneens op 19 juli 2011 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient er ambtshalve op te wijzen dat, luidens artikel 39/78 iuncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten “*van de feiten en de middelen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing en evenmin uiteenzet hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die gegrond is op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate het gericht is tegen het op 19 juli 2011 aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 1 van het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzonder bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemer (hierna: het koninklijk besluit van 7 oktober 2009) en van “*criterium 2.8.B*” van de instructie m.b.t de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009).

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Verzoeker voldoet weldegelijk aan al de voorwaarden van criterium 2.8.B. van de vernietigde instructie. Verwerende partij motiveert dat er geen model-arbeidsovereenkomst is voorgelegd.

Artikel 1 van het KB dd. 07.10.09 stelt:

§ 1. In toepassing van artikel 4, 2, tweede lid van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers kan een arbeidsvergunning toegekend worden wanneer de werkgever de volgende documenten voorlegt:

1° een kopie van het document dat de Dienst Vreemdelingenzaken aangetekend heeft toegestuurd aan de buitenlandse onderdaan waarbij gesteld wordt dat hij tot verblijf zal worden gemachtigd op voorwaarde van de toekenning van een arbeidskaart B. Dit document vermeldt dat de buitenlandse onderdaan:

a) ononderbroken in België verblijft sedert ten minste 31 maart 2007;

b) tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 een aanvraag voor een verblijfsvergunning heeft ingediend bij toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, of in de loop van dezelfde periode een hangende aanvraag heeft vervolledigd op basis van dezelfde wet;

c) geniet van een duurzame lokale verankering in België;

d) voldoet aan alle voorwaarden om een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister te bekomen voor de duur van één jaar op voorwaarde dat hij een arbeidskaart B voorlegt afgeleverd door de bevoegde gefedereerde overheid;

2° een of meerdere arbeidsovereenkomsten, opgesteld volgens het model als bijlage gevoegd bij dit besluit, met de buitenlandse onderdaan bedoeld in 1°, hetzij voor bepaalde tijd van minstens één jaar, hetzij voor onbepaalde tijd. Ongeacht het arbeidsregime moet(en) deze overeenkomst(en) een loon opbrengen dat minstens gelijk is aan het gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen zoals

bepaald in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 algemeen verbindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988.

§ 2. Om ontvankelijk te zijn moet de in § 1 bedoelde aanvraag voor een arbeidsvergunning bij de bevoegde gewestelijke dienst ingediend worden binnen de drie maanden na datum van verzending van het aangetekend schrijven door de Dienst Vreemdelingenzaken bedoeld in § 1, eerste lid 1°.

In dit artikel wordt enkel als voorwaarde gesteld dat het model-arbeidscontract moet worden voorgelegd door de werkgever bij de aanvraag van de arbeidsvergunning en de arbeidskaart.

Mocht verzoeker worden geregulariseerd had hij of zijn werkgever wettelijk nog de kans om het modelarbeitscontract voor te leggen aan de bevoegde gewestelijke dienst voor het aanvragen van de arbeidsvergunning en de arbeidskaart.

Criterium 2.8.B. van de instructie dd. 19.07.09 stelt:

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur; dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

In het criterium zelf wordt ook geen gewag gemaakt van een model-arbeidsovereenkomst.

Aangezien de RVV in casu reeds heeft beslist dat de arbeidsovereenkomst NIET recent dient te zijn, kan er impliciet uit worden afgeleid dat GEEN model-arbeidscontract nodig is omdat voor 15.09.2009 geen modellen ter beschikking waren."

4.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"[...]"

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is d.d. 16 februari 2011 waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker zich beriep op de Instructie van 19 juli 2009, in eerste instantie op criterium 2.8 A. Deze bepaling luidt als volgt:

"Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen."

Het vademecum verduidelijkt het voorgaande en stelt dat het criterium 2.8 A kan worden ingeroepen indien voldaan is aan drie cumulatieve voorwaarden:

- De vreemdeling verblijft tenminste 5 jaar ononderbroken in België voorafgaand aan de huidige aanvraag tot machtiging tot verblijf (5 jaar gerekend vanaf 15 december 2009).
 - De vreemdeling heeft vóór 18 maart 2008:
 - een wettig verblijf in België gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk verleend verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum);
 - geloofwaardige pogingen ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.
 - De vreemdeling kan een lokale verankering in België aantonen.
- De integrale versie van het vademecum kan worden nagelezen op <http://www.kruispuntmi.be/uploadedFiles/Vreemdelingenrecht/Vademecum21september.pdf>.

Verzoeker kent een te kort verblijf in België om geregulariseerd te kunnen worden in toepassing van criterium 2.8 A. Verwerende partij stelt vast dat verzoeker dit aspect van de beslissing alvast niet aanvecht, waardoor het ook niet ter discussie staat.

In tweede orde gaf verzoekende partij te kennen een regularisatie te beogen op grond van criterium 2.8B van de Instructie. Verwerende partij verwijst naar wat de Instructie hierover concreet stipuleert:

"B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Hiertoe :

Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel."

Verzoekende partij moet blijkens de verduidelijking in het Vademecum aan drie cumulatieve voorwaarden voldoen:

- 1) voorafgaand aan de indiening van de aanvraag tot machtiging tot verblijf, sinds ten minste 31 maart 2007, ononderbroken op het grondgebied zijn.*
- 2) duurzame lokale verankering in België aantonen.*
- 3) een kopie van het behoorlijk ingevuld model-arbeidscontract voorleggen bij de aanvraag of de regularisatie.*

De integrale versie van het vademecum kan worden nagelezen op <http://www.kruispuntmi.be/uploadedFiles/Vreemdelingenrecht/Vademecum21september.pdf>.

Het vademecum geeft met andere woorden zeer expliciet aan dat er wel zeker een model-arbeidscontract moet worden voorgelegd bij de aanvraag. Ook in het KB van 7 oktober 2009 wordt zeer duidelijk gesteld dat om in aanmerking te kunnen komen voor criterium 2.8 B van de Instructie, een of meerdere arbeidsovereenkomsten moeten voorgelegd worden, opgesteld volgens het model dat als bijlage bij het besluit werd gevoegd.

Verzoeker meent dat de beslissing een schending vormt van artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 7 oktober 2009. Verzoeker meent dat dit artikel enkel stelt dat een modelarbeidsovereenkomst moet worden voorgelegd door de werkgever bij de aanvraag van de arbeidsvergunning en de arbeidskaart.

[...]

In dit artikel wordt inderdaad bepaald dat een arbeidsvergunning moet worden toegekend wanneer de werkgever een aantal documenten voorlegt. Een daarvan is het voorleggen van één of meerdere arbeidsovereenkomsten, opgesteld volgens het model dat als bijlage gaat bij het besluit.

Verzoeker gaat ervan uit dat hij deze formaliteit in orde zou kunnen maken, nadat hij eerst geregulariseerd werd. Verzoeker dwaalt echter nu het Vademecum geen enkele ruimte meer laat voor discussie.

Bovendien is het evident dat bij de aanvraag van de arbeidskaart en de arbeidsvergunning dezelfde arbeidsovereenkomst(en) word(t)(en) voorgelegd dan deze die geleid heeft/hebben tot het bekomen van de regularisatie. Zo niet zou de toekenning van de regularisatie gebeurd zijn op grond van een andere arbeidsovereenkomst, dan deze die in een later stadium wordt gebruikt om een arbeidskaart en -vergunning aan te vragen. Dit zou onlogisch zijn. In het KB wordt derhalve zonder twijfel verwezen naar de model-overeenkomst(en) die ook werden aangebracht om een regularisatie op grond van criterium 2.8 B te bekomen.

Verzoeker wijst daarmee alles behalve op een gebrek in de motivering van de beslissing.

Het genoemde artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 7 oktober 2009 is alleszins niet dienstig om de bestreden beslissing aan te vechten.

Verzoeker roept een schending in van de motiveringsplicht, maar duidt geen wetsbepaling aan die volgens hem door de thans bestreden beslissing werd geschonden, en die betrekking heeft op de motiveringsplicht. Dit aspect van het middel is derhalve onvoldoende gemotiveerd in rechte.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling/rechtsregel als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531) .

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere vermelding dat er sprake is van een schending van de motiveringsverplichting.

Een dergelijke algemene vermelding maakt volgens de verwerende partij niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel(s) uit die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in art. 39/78 io. 39/69 §1, 4° van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (zie ook bv. R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

Ter ondersteuning van dit standpunt verwijst verwerende partij naar vaste rechtspraak van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen :

"De Raad stelt vast dat het verzoekschrift geen uiteenzetting van voldoende duidelijke middelen bevat zoals vereist bij artikel 39/69§1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980. (...) Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of het rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (R.v.St., nr. 163.900, 20 oktober 2006; R.v.st., nr. 166.392, 8 januari 2007.)

In het verzoekschrift duidt de verzoekende partij noch een expliciete rechtsnorm aan, noch omschrijft zij een rechtsnorm die door de bestreden beslissing zou geschonden zijn geweest. Het verzoekschrift is slechts een opeenstapeling van feitelijke commentaar. Verzoekende partij mag het niet aan de Raad overlaten om uit die uiteenzetting een middel te distilleren (zie ondermeer: R.v.st., nr. 89.825, 27 september 2000; R.v.st., nr. 115.172, 29 januari 2003.) De Raad is van oordeel dat de aangehaalde uiteenzetting niet als middel kan worden aanzien. Het beroep ingesteld door verzoekende partij is derhalve onontvankelijk."

(RVV arrest nr. 4480 dd. 04 december 2007 in de zaak RVV14.264 II)

"Het middel ontbreekt een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop, volgens verzoekster, deze rechtsregel wordt geschonden. Een middel waarbij verweerder of de Raad slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoekster kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld, is niet ontvankelijk. Verzoeker heeft geen ontvankelijk middel tot nietigverklaring aangevoerd. " (RVV nr. 10.815, 30 augustus 2007)."

4.3. In de mate dat verzoekster een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, dient deze onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bepaling waarnaar verzoeker expliciet verwijst in zijn verzoekschrift.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Uit deze bepaling vloeit voort dat de bevoegde minister of staatssecretaris over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt voor wat betreft het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging. Het komt

aan hem toe te oordelen op welke wijze hij deze bevoegdheid zal aanwenden. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft zijn beoordelingsvrijheid en derhalve ook deze van de ambtenaren die als gemachtigden optreden deels aan banden gelegd door het publiek maken van beleidslijnen die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009.

Verzoeker stelt terecht dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen. Verweerder geeft in de eerste bestreden beslissing aan van deze mogelijkheid gebruik gemaakt te hebben en stelt uitdrukkelijk dat *“de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.”*

Het staat voorts niet ter discussie dat verzoeker in zijn aanvraag van 15 december 2009 heeft verwezen naar deze beleidslijnen en meer specifiek dat hij heeft aangegeven van oordeel te zijn dat hij zich in een situatie bevond zoals omschreven in punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009. Punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 heeft betrekking op de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt voorts dat verzoeker bij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden een arbeidscontract van onbepaalde duur heeft gevoegd, waarbij een brutoloon voorzien werd van 9,8177 euro/per uur.

Verweerder heeft gemotiveerd dat verzoeker niet aantoon dat hij zich in een situatie bevindt zoals voorzien in punt 2.8B van de beleidsrichtlijn daar hij geen *“model-arbeidscontract”* heeft aangebracht. De Raad dient echter te duiden dat verzoeker terecht stelt dat in de door de staatssecretaris publiek gemaakte beleidsrichtlijn geen sprake is van een *“model-arbeidscontract”*, doch slechts van een *“arbeidscontract bij een bepaalde werkgever”* dat betrekking heeft op een tewerkstelling van ten minste één jaar of van onbepaalde duur en dat *“minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”* Verweerder betoogt evenwel in zijn nota met opmerkingen dat deze voorwaarde is opgenomen in een vademecum *“dat kan nagelezen worden op <http://www.kruispuntmi.be/uploadedFiles/Vreemdelingenrecht/Vademecum21september.pdf>.”* Aangezien verweerder aangeeft dat het vademecum waarnaar hij verwijst dient geconsulteerd te worden op een website van een v.z.w., kan de Raad echter slechts vaststellen dat niet blijkt dat dit vademecum – waarvan blijkbaar verschillende versies bestaan, daar verweerder verwijst naar het vademecum van *“21 september”* – een officieel document is dat uitgaat van de bevoegde minister of staatssecretaris of dat de bevoegde minister of staatssecretaris de inhoud van dit document, zoals opgenomen op de geciteerde website, heeft goedgekeurd. Er blijkt derhalve niet dat het bestuur dit document dienstig kan aanwenden om af te wijken van de door de bevoegde staatssecretaris, middels de instructie van 19 juli 2009, publiek gemaakte beleidsregels inzake de toepassing van zijn discretionaire bevoegdheid.

Waar verweerder verder in de bestreden beslissing motiveert dat in het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 *“wordt herhaald dat om in aanmerking te kunnen komen voor punt 2.8B van de instructies een model-arbeidscontract dient voorgelegd te worden”*, kan de Raad enkel opmerken dat deze stelling feitelijke grondslag mist. Voormeld koninklijk besluit regelt namelijk slechts in welke gevallen een arbeidsvergunning kan toegekend worden voor de tewerkstelling van een buitenlandse werknemer en bevat geen enkele bepaling omtrent het al dan niet inwilligen van een aanvraag om machtiging tot verblijf die door een vreemdeling werd ingediend.

Verzoeker kan derhalve gevolgd worden in zijn stelling dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd, nu dient te worden vastgesteld dat het standpunt van verweerder dat een modelarbeidsovereenkomst vereist is om *“in aanmerking te kunnen komen voor punt 2.8B van de instructies [van 19 juli 2009]”* geen steun vindt in artikel 1 van het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 en dat het kennelijk onredelijk om is een beslissing te baseren op regels die zijn opgenomen in een document waarvan niet blijkt dat het uitgaat van de bevoegde overheid en die manifest afwijken van de door de bevoegde staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid publiek gemaakte beleidsrichtlijnen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangetoond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 februari 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 februari 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK